

The falling man

JAN DUCHEYNE

Als we moeten vallen,
laat ons dan vallen
als mannen.
Mannen geschapen naar het evenbeeld
van hun kinderen.
Mannen met de souplesse van een
geoeffend danser,
meteen door alle dubbele bodems heen
duikend.
Als we moeten vallen laat ons het dan
doen in stijl,
vol bravoure de moeilijkheidsgraad van
onze val
ten uitvoer brengen, als koorknapen met
baarden,
Ja, als we moeten vallen, laat ons er dan
bij zingen,
laat ons dan verzegend en uit volle borst
zingen.
Als we dan toch moeten vallen dan met
de air
van een idioot die doet alsof het dagelijkse
kost is.
Als we vallen laten we dan met zijn
allen opveren om vervolgens compromis-
loos de dans
in te zetten waar alle vallen bij in het niets
valt.
Luchtledig vallen, zacht vallen,
vallen vol vervoering,
vuurwerkknalvallen.
Als we dan toch moeten vallen
Als we dan toch moeten...
V
A
L
L
E
N
laat ons dan vallen
in de schoot van onze vrouwen.
Waarna zij ons vallen in landen
vertalen en wij met de glimlach
blijven liggen.
Uitgestrekt als in
alle vlaktes
van alles wat
langzaam maar zeker
in schoten landt.

DE KLASSIEKE METHODE

KORT VERHAAL DOOR ELSE BOER

Tijdens het eten valt het nog niet op. Evan vertelt over zijn werk. Hij heeft een nieuw project binnengesleept en gaat twee evenementen coördineren. Maddy knikt zonder echt te luisteren, vertelt af en toe zelf iets - ze heeft twee sollicitaties verstuurd, de was gedaan.

Pas na het eten, als ze de laatste pannen heeft afgewassen, valt het haar op hoe weinig er nog te zeggen is. Misschien begint ze daarom over de hond. Ze hebben het er al vaker over gehad, voor later, wanneer ze in een dorp wonen, met een beetje ruimte achter het huis. Maar misschien kan ze ook in de stad wel lopen met een klein, vriendelijk keffertje.

's Avonds laat ze hem puppy's zien. 'Vind je deze niet schattig?' vraagt Maddy bij vrijwel elke foto. Grote honden krijgen de mooiste pups - ze bekijken Berner Senners, Golden Retrievers en Labradors. Hij knikt. Eerst vooral om haar een plezier te doen, maar tot haar verbazing zoekt hij even later zelf ook nestjes op.

'We willen een vriendelijk ras,' zegt hij. 'En een beetje actief. Voor weekendwandelingen.' Een paar weken lang is het geen plan, meer een tijdverdrijf, maar uiteindelijk komen ze uit bij een nestje Heidewachtels.

'Ze je die prijs?' zegt Maddy. 'Voor echte rashonden. Dat is bijna niks.'

'Het zijn leuke dieren,' zegt Evan. 'Mijn stiefmoeder had er ook zo een. Heel lief met kinderen.'

Ze wacht tot hij zal opmerken dat het niet kan, dat ze geen hond kunnen nemen. Hij zegt het allemaal niet. Het lijkt alsof de puppy's hem milder maken. Ze kijken samen naar de foto's, de grote bruine ogen van de pups, de wit met bruine vlekken op de vacht. Op de een of andere manier zijn ze al hondenbezitters voordat ze er daadwerkelijk een hebben, is de pup nu al onderdeel van wie ze zijn: mensen met een hond.

Ze kunnen Sasha ophalen op de dag dat ze anderhalf jaar bij elkaar zijn. Een teken, noemt Maddy het: 'Zo hebben we elk half jaar iets te vieren.'

Het is warm, haar zonnebril glijdt telkens richting het puntje van haar neus. Ze draait het autorampje open. De airconditioning is net deze week kapot gegaan. Erg is het niet: ze ziet zichzelf al zitten met de pup op haar schoot. Kopje uit het raam, tong uit de bek.

Evan rijdt hard, alsof ook hij bijna niet kan wachten. Ze houdt ervan om hem te zien rijden. Met zijn handen losjes om het stuur is hij het meest ontspannen. Soms, wanneer ze hem in de auto door haar wimpers bekijkt, is het net of hij een ander persoon is. Een nieuw iemand. Iemand om te leren kennen.

De pup broeiet hen met gekwispel en likt hun handen nog enthousiaster dan toen ze de eerste keer kwamen.

'Je moet wel op cursus gaan,' zegt de fokker. Hij kijkt met onverhulde trots naar de honden. 'Ze zijn temperamentvol.'

Maddy knikt en houdt het hondje dicht tegen haar borst.

'Zo kan ze niet in de auto, hè,' zegt Evan, terwijl hij Sasha achter haar oor krabt. 'Ze moet wel in de bench. Kan ze alvast wennen voor de vakantie.'

Hij laat Sasha in de kooi die in de achterbak staat. Terwijl ze wegrijden wordt het gepiep steeds harder, klaaglijker.

'Ik denk dat ze bang is.'

Evan trommelt met zijn vingers op het stuur. 'Nou ja, dat zal wel overgaan.'

Maddy houdt haar eigen hoofd bij de autorit en knijpt haar ogen tot spleetjes.

*

'God, niet alweer.' Evan vloekt in de gang.

'Wat?' vraagt ze.

'De kampeermatjes.' Sasha is naar de hoek van de kamer gestoven, met haar staart tussen haar poten.

'Stoute hond,' zegt Maddy en ze wijst naar de urinevlek. Ze zegt het te zacht. Van de cursusleiderster moet ze meer autoriteit in haar stem leggen.

Het was niet zo eenvoudig als ze had gedacht. Op de een of andere manier had ze zich nooit voorgesteld dat ze 's nachts uit bed moest om met Sasha te lopen, of dat ze elke zaterdagmorgen tussen de verveelde huisvaders bevelen naar haar hond zou staan roepen. Ze wist het wel, maar ze had niet verwacht dat het ook echt zou gebeuren.

Het is moeilijk om toe te geven als ze naar de grote bruine ogen van Sasha kijkt, maar ze had gedacht dat het leuker zou zijn.

'Ik was het er wel uit,' zegt Maddy. 'Dan is dat ding nat wanneer we wegride.'

'Dat is het sowieso.'

'Ze dragen de kampeerspullen naar de auto. Er is niet veel plek naast de bench in de achterbak.'

'Anders houd ik haar op schoot,' zegt Maddy.

Evan gromt, schikt de spullen anders. 'Zo moet het lukken.'

Sasha protesteert als ze de bench in moet. Maddy doet de kooi met een klap dicht. Ineens kan ze niet wachten om te gaan rijden.

Het ongeluk is niet Maddy's schuld. Ze ziet de auto aankomen, versnelt zelfs nog, maar niet genoeg - de achterligger klapt vol op de bumper. Even is er niks te horen, alleen het gesis van de airbag. Dan een hoog, schrill geluid.

'Evan,' zegt Maddy.

Hij kreunt. Een ogenblik lang is ze opgeleucht - hij is het niet - tot ze zich realiseert wat het dan betekent.

ZE WIST HET WEL, MAAR

ZE HAD NIET VERWACHT

DAT HET OOK ECHT ZOU

GEBEUREN.

De dierenarts geeft zijn uitleg in het Frans. Maddy doet haar best, zij is degene die het best Frans spreekt, maar ze verstaat niks. Evan knikt terwijl de arts in gebroken Engels zijn uitleg herhaalt.

'We moeten de achterste poot amputeren,' zegt hij. 'De voorste poot kunnen we zetten, maar ik kan niet zeggen of het bot in een keer goed aan zal groeien. Dus misschien zijn er vervolgoperaties nodig.'

Maddy ziet Evans mond een klein beetje openen. Ze weet wat hij wil vragen, maar hij zegt niks. Misschien voor haar, misschien omdat hij gewoon niet weet hoe hij dat fatsoenlijk moet vragen.

*

Ze blijven in Frankrijk. Maddy zou het liefst naar huis gaan, maar de auto staat minstens een week in de garage en via hun reisverzekering kunnen ze een appartementje in de buurt krijgen.

'En we zijn hier nu toch,' zegt Evan. Sasha blijft de eerste dagen piepen. Van schrik laat ze haar urine lopen: op de tapijtjes in de gang, de kussens van de bank en de lakens van het logeerbed. Ze plast zelfs in een koffer. Maar iedere keer als Maddy 'stoute hond' wil zeggen, kan ze het niet over haar lippen krijgen.

Ze maken een paar korte rondjes buiten, maar Sasha is na een paar stappen uitgeput. Zelfs wanneer ze meer energie heeft begint ze te piepen en ze houdt pas op als Maddy haar heeft opgetild. Evan begint steeds harder te zuchten, ruimt de plasjes niet eens meer op.

In de tweede week zegt Maddy: 'Je weet dat dit onze schuld is, hè? We zijn het aan haar verplicht.'

'Het is niet onze schuld.'

'Ik reed.'

'Maar jij kon er niets aan doen.'

'En van jou mocht ze niet op schoot.'

'Hij kijkt haar aan, zwijsend.'

'Het is niemands fout,' zegt hij dan weer.

'Het is domme pech. Dat is alles.'

De ochtend daarop wordt Maddy wakker naast een half ingepakte koffer.

'We gaan naar huis,' zegt Evan. 'Is de auto klaar?'

Hij knikt, iets vriendelijker nu. 'Pak je spullen maar.'

Als ze naar de badkamer loopt om haar tanden te poetsen merkt ze dat er iets mist. Het geschuifel in de mand, het zachte gekerm van de slapende hond - het is er niet meer. Snel loopt ze kamer in, maar de plek waar de mand stond is leeg.

Ze kijkt naar het aanrecht. De riem is weg, net als de voederbakken. Alleen een donkere vlek in het kleed verraadt dat Sasha hier is geweest.

Maddy loopt terug naar de slaapkamer. 'Wat heb je gedaan?' Ze vraagt het weer te zacht.

Evan zucht, draait zich naar haar toe. 'Zag je hoe ze zich voortbewoog? Alles deed haar pijn. Ik heb haar weggegeven aan iemand die gespecialiseerd is in dat soort gevallen.'

Hij kijkt net langs haar heen, alsof ze op die manier niet zal merken dat hij liegt.

Ze stelt zich voor wat hij gedaan heeft: een steen op Sasha's kop? Verdrinken in een vuilniszak? Nee, dat zou hij niet kunnen. Een riem dan, een riem aan een boom. De klassieke methode. Een bak met voer en een bak met water, en dan hopen op een goede afloop.

'Het was niet jouw schuld,' zegt hij, maar ze begrijpt wat hij bedoelt. Als zij nu niets doet, dat is het net zo goed haar verantwoordelijkheid.

Zwijsend pakken ze de rest van hun spullen. De achterkant van de auto is netjes uitgeduimd, voor het ongeluk is alleen een klein kleurvverschil over: iets te donker overgespoten.

'Netjes hè,' zegt Evan. Hij gaat met zijn hand over de achterruit.

Als ze samen in de auto zitten bedenkt Maddy dat dit misschien wel was wat ze nodig hadden. Niet iets om over te praten. Iets om te verwijzen.